Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

24. října 2014*

„Rozhodčí doložka — Akční program Společenství v oblasti veřejného zdraví — Smlouva o financování projektu — Žaloba na neplatnost — Oznámení o dluhu — Smluvní povaha sporu — Akt, který nelze napadnout žalobou — Nepřípustnost — Překvalifikování žaloby — Uznatelné náklady“

Ve věci T-29/11,

Technische Universität Dresden, se sídlem v Drážďanech (Německo), zastoupená G. Brüggenem, avocat,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené W. Bogensbergerem a D. Calciu, poté W. Bogensbergerem a F. Moro, jako zmocněnci, ve spolupráci s R. Van der Houtem a A. Köhler, avocats,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení oznámení o dluhu č. 3241011712 vydaného Komisí dne 4. listopadu 2010 za účelem vrácení částky 55 377,62 eur vyplacené žalobkyni v rámci finanční podpory projektu prováděného v rámci akčního programu Společenství v oblasti veřejného zdraví (2003–2008),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni (zpravodaj) a L. Madise, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. června 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Technische Universität Dresden, je veřejnou vysokou školou.

* Jednací jazyk: němčina.

2 Žalobkyně dne 21. dubna 2004 uzavřela s Komisí Evropských společenství, jednající na účet Evropského společenství, smlouvu s referenčním číslem 2003114 (SI2.377438) (dále jen „smlouva o financování“) týkající se financování projektu „Collection of European Data on Lifestyle Health Determinants – Coordinating Party (LiS)“ (dále jen „projekt“), prováděného v rámci akčního programu Společenství v oblasti veřejného zdraví (2003–2008). Délka projektu byla 24 měsíců, od 15. dubna 2004 do 15. dubna 2006.

3 Smlouva o financování stanovila, že žalobkyni bude poskytnuta dotace ve výši 60 % celkových předpokládaných uznatelných nákladů projektu v maximální výši 327 150 eur.

4 Podle čl. I.8 prvního pododstavce smlouvy o financování se poskytnutí podpory řídilo smluvními ujednáními, použitelnými normami Společenství a podpůrně belgickým právem v oblasti poskytování dotací. Kromě toho podle čl. I.8 druhého pododstavce této smlouvy mohli příjemci podat žalobu proti rozhodnutím Komise týkajícím se použití ujednání uvedené smlouvy a podmínek jejího provádění k Tribunálu a v případě kasačního opravného prostředku k Soudnímu dvoru.

5 V období od 14. května 2004 do 13. prosince 2006 Komise uskutečnila ve prospěch žalobkyně tři platby v celkové výši 326 555,84 eur. Tato částka odpovídala 60 % celkových deklarovaných nákladů projektu, které činily 544 259,73 eur.

6 Ve dnech 16. a 17. července 2007 byl u žalobkyně proveden finanční audit.

7 Komise dopisem ze dne 11. ledna 2008 předala žalobkyni auditní zprávu. Tato zpráva obsahovala souhrn neuznatelných výdajů v celkové výši 90 829,47 eur. Tato částka odpovídala částce osobních nákladů (46 125,66 eur), nákladům na služby (12 918,45 eur), administrativním nákladům (3 030,83 eur) a nákladům souvisejícím s rezervou pro případ neočekávaných výdajů (24 341,17 eur), k nimž byly přičteny nepřímé náklady, které byly rovněž považovány za neuznatelné (4 431,39 eur). Nezahrnovaly cestovní výdaje, přičemž z vysvětlivek uvedených v předmětné zprávě vyplývalo, že cestovní výdaje související se setkáním organizovaným na Kypru v září roku 2005 ve výši 638,04 eur nebyly uznatelné.

8 Komise na základě doporučení auditní zprávy vyzvala v dopise ze dne 11. listopadu 2008 žalobkyni k vrácení částky ve výši 54 497,68 eur, která odpovídala rozdílu mezi finanční pomocí vyplacenou na základě celkových nákladů deklarovaných žalobkyní a maximální finanční účastí stanovenou v návaznosti na audit ve výši 272 058,16 eur. Komise vyzvala žalobkyni, aby se k těmto zjištěním vyjádřila.

9 Žalobkyně dopisem ze dne 20. února 2008 uznala vrácení částky 24 763,12 eur, zpochybnila některá zjištění z auditní zprávy a předložila Komisi dokumenty, které měly prokázat uznatelnost některých výdajů považovaných v uvedené zprávě za neuznatelné.

10 Předběžným informačním dopisem ze dne 18. února 2009 (dále jen „předběžný informační dopis“) Komise po provedení analýzy vyjádření a dokumentů předložených žalobkyní stanovila neuznatelnou částku na 92 296,04 eur. V příloze k tomuto dopisu uvedla, že tato částka zahrnuje zejména osobní náklady (44 156,76 eur), náklady na ubytování a cestovní výdaje (3 083,65 eur) a náklady na služby (13 270,27 eur) a že odpovídá celkové částce ve výši 55 377,62 eur, která má být navrácena.

11 Žalobkyně dopisy ze dne 13. a 31. března 2009 zpochybnila tyto úvahy a předložila dodatečné dokumenty. Uznala pouze vrácení částky 27 309,29 eur.

12 Oznámením o dluhu č. 3241011712 ze dne 4. listopadu 2010 (dále jen „oznámení o dluhu“), oznámeným žalobkyni dopisem ze dne 11. listopadu 2010, Komise žalobkyni požádala, aby do 20. prosince 2010 vrátila částku 55 377,62 eur. Žalobkyně toto oznámení obdržela 15. listopadu 2010.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

13 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. ledna 2011.

14 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. března 2011 uplatnila Komise námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Žalobkyně předložila vyjádření k této námitce nepřípustnosti ve stanovené lhůtě.

15 V návaznosti na částečnou obměnu Tribunálu byla věc přidělena novému soudci zpravodaji. Ten byl poté přidělen ke druhému senátu, kterému byla v důsledku toho přidělena projednávaná věc.

16 Usnesením Tribunál ze dne 20. listopadu 2013 bylo rozhodnutí o námitce nepřípustnosti spojeno s věcí samou a bylo stanoveno, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

17 Tribunál byl v souladu s čl. 47 odst. 1 svého jednacího řádu toho názoru, že druhá výměna spisů účastnic řízení nebyla nezbytná, jelikož obsah spisu byl dostatečně úplný, aby účastnicím řízení umožnil formulovat žalobní důvody a argumenty v průběhu ústní části řízení.

18 Tribunál (druhý senát) se na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl zahájit v projednávané věci ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu vyzval účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovené lhůtě.

19 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 24. června 2014.

20 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil oznámení o dluhu;

— zamítl námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a podpůrně překvalifikoval projednávanou žalobu na žalobu smluvní povahy podle čl. 272 SFEU;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

21 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jakožto nepřípustnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

22 Žalobkyně při jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem uvedla, že v případě překvalifikování žaloby na žalobu založenou na článku 272 SFEU musí být její návrhová žádání chápána v tom smyslu, že v meritu navrhuje, aby Tribunál prohlásil náklady v celkové výši 48 971,84 eur, které Komise chybně považovala za neuznatelné, za uznatelné, takže pohledávka Komise týkající se těchto nákladů bude bezdůvodná.

Právní otázky

K pravomoci Tribunálu a k přípustnosti žaloby

23 Komise namítá nepřípustnost žaloby na neplatnost především z důvodu, že oznámení o dluhu nepředstavuje akt napadnutelný žalobou ve smyslu článku 263 SFEU. Tvrdí, že oznámení o dluhu se týká ryze smluvního vztahu, od něhož je neoddělitelné, a představuje přípravný akt předcházející případnému vymáhání a k přijetí rozhodnutí ve smyslu článku 299 SFEU.

24 Úvodem je třeba připomenout, že volba právního základu žaloby je věcí žalobkyně a soudu Evropské unie nepřísluší, aby sám vybíral nejvhodnější právní základ (rozsudek ze dne 15. března 2005, Španělsko v Eurojust, C-160/03, Sb. rozh., EU:C:2005:168, bod 35, a usnesení ze dne 12. října 2011, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, T-353/10, Sb. rozh., EU:T:2011:589, bod 18).

25 Žalobkyně v projednávané věci jednoznačně založila svá návrhová žádání znějící na zrušení na článku 263 SFEU. Výslovně se totiž domáhá zrušení oznámení o dluhu. Článek 263 SFEU je zmiňován několikrát, a to jak v žalobě, tak ve vyjádření žalobkyně k námitce nepřípustnosti uplatněné Komisí.

26 Žalobkyně však ve svém vyjádření k námitce nepřípustnosti a při jednání uvedla, že za předpokladu, že Tribunál bude považovat žalobu na neplatnost za nepřípustnou, může tato žaloba být překvalifikována na žalobu založenou na článku 272 SFEU, o které Tribunál může rozhodnout na základě rozhodčí doložky obsažené v čl. I.8 smlouvy o financování.

27 Komise se takovému překvalifikování brání tvrzením, podle kterého Tribunál nemá pravomoc rozhodovat o žalobě podané žalobkyní na základě článku 272 SFEU, jelikož čl. I.8 smlouvy o financování nemůže být kvalifikován jako rozhodčí doložka.

28 Za těchto podmínek je nejprve nutné posoudit přípustnost projednávané žaloby s ohledem na ustanovení článku 263 SFEU a teprve poté případně zkoumat, zda, za předpokladu, že se žaloba na neplatnost ukáže jako nepřípustná, tato žaloba může být překvalifikována na žalobu založenou na ustanoveních článku 272 SFEU.

K přípustnosti žaloby s ohledem na ustanovení článku 263 SFEU

29 Podle judikatury akty přijaté orgány, jež jsou součástí ryze smluvního rámce, od kterého jsou neoddělitelné, z důvodu své povahy nepatří mezi akty, jejichž zrušení se lze domáhat na základě článku 263 SFEU (viz rozsudek ze dne 17. června 2010, CEVA v. Komise, T-428/07 a T-455/07, Sb. rozh., EU:T:2010:240, bod 52 a citovaná judikatura).

30 Ze skutečností ve spisu však vyplývá, že oznámení o dluhu vychází z kontextu smlouvy o financování, kterou je Komise vůči žalobkyni vázána v rozsahu, v němž je jejím předmětem vymáhání pohledávky, která je založena na ujednáních této smlouvy.

31 Zaprvé je totiž nesporné, že Komise žalobkyni vyplatila částku 326 555,84 eur na základě smlouvy o financování. Zadruhé není zpochybňována ani skutečnost, že Komise – jak jí to umožňuje čl. II.19 této smlouvy – provedla u žalobkyně finanční audit týkající se projektu, v němž konstatovala neuznatelnost části deklarovaných nákladů. Zatřetí z čl. II.8.1 uvedené smlouvy vyplývá, že Komise je oprávněna požadovat po žalobkyni vrácení všech částek, které získala neoprávněně nebo částky, jejíž navrácení je podle téže smlouvy opodstatněné, což učinila tím, že žalobkyni požádala prostřednictvím zaslání oznámení o dluhu, aby jí vrátila částku 55 377,62 eur. Oznámení o dluhu výslovně zmiňuje jak smlouvu o financování, tak předběžný informační dopis a uvádí, že žádost o vrácení navazuje na výše uvedený audit.

32 Neoddělitelnost oznámení o dluhu od smluvního kontextu nebyla argumenty žalobkyně zpochybněna.

33 Žalobkyně je toho názoru, že její vztah s Komisí nemůže být považován za ryze smluvní vztah, jelikož Komise jedná jako orgán veřejné moci zejména tím, že vydala oznámení o dluhu konstatující úročenou pohledávku opatřenou doložkou vykonatelnosti a že sama žalobkyně je smlouvou o financování označena za „příjemkyni“. Žalobkyně na jednání dodala, že Komise vystavením oznámení o dluhu překročila smluvní kontext a uplatnila výsadní práva orgánu veřejné moci.

34 Tyto argumenty nemohou obstát.

35 Vztahy mezi žalobkyní a Komisí jsou totiž upraveny smlouvu o financování a Komise si v oznámení o dluhu výslovně vyhradila možnost vydat dodatečně rozhodnutí, které je podkladem pro výkon rozhodnutí ve smyslu článku 299 SFEU. Jak bylo uvedeno v bodech 30 a 31 výše, Komise se vydáním oznámení o dluhu omezila na uplatnění práv, která vyvozuje ze smluvních ustanovení, jež jí umožňovala požadovat vrácení částek, které žalobkyně získala neoprávněně. Naproti tomu žádná ze skutečností ve spisu neumožňuje dospět k závěru, že přijetím tohoto aktu Komise jednala vůči žalobkyni jako orgán veřejné moci.

36 Označení žalobkyně za „příjemkyni“ dotace navíc neumožňuje prokázat, že vztahy mezi ní a Komisi nejsou smluvní povahy a že oznámení o dluhu bylo vydáno Komisí jako veřejnoprávním orgánem jednajícím mimo smluvní kontext. Jak totiž vyplývá z první strany smlouvy o financování, toto označení je pouhou formulační konvencí. Na této straně je uvedeno, že daná smlouva se uzavírá mezi Komisí jednající na účet Společenství, a žalobkyní, „dále označovanou jako ‚hlavní příjemkyně‘ “), jakož i vedlejšími příjemci označovanými společně se žalobkyní za „příjemce“, s upřesněním, že tato smlouva se uzavírá mezi samotnou příjemkyní a Komisí.

37 Konečně, v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že Komise vydala oznámení o dluhu v rámci výkonu své výsady veřejné moci s cílem využít judikatury, podle které akt přijatý orgánem v kontextu smlouvy musí být považován za oddělitelný od této smlouvy, pokud byl tímto orgánem přijat v rámci výkonu jeho výsad veřejné moci (viz usnesení Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, bod 24 výše, EU:T:2011:589, bod 28 a citovaná judikatura), tyto argumenty nelze přijmout. Žádná skutečnost ve spise neumožňuje konstatovat, že Komise jednala za využití výsad veřejné moci. Konkrétně, jak bylo uvedeno v bodech 30 a 31 výše, má oznámení o dluhu jediný účel, a to uplatnit práva, která Komise dovozuje z ujednání smlouvy o financování, takže nelze tvrdit, že oznámení o dluhu bylo vydáno v rámci výkonu výsad veřejné moci.

38 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, aniž je nutné zkoumat, zda, jak tvrdí Komise, oznámení o dluhu představuje ryze přípravný akt A, že uvedené oznámení nenáleží mezi akty, jejichž zrušení se lze u unijních soudů domáhat na základě článku 263 SFEU.

39 Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba je s ohledem na ustanovení článku 263 SFEU přípustná.

K návrhu na překvalifikování projednávané žaloby na žalobu podanou na základě článku 272 SFEU

40 Žalobkyně však tvrdí, že projednávaná žaloba může být překvalifikována na žalobu založenou na článku 272 SFEU, o které Tribunál může rozhodnout na základě rozhodčí doložky obsažené v čl. I.8 smlouvy o financování.

41 Komise odpovídá, že Tribunál nemůže projednávanou žalobu překvalifikovat na žalobu podanou na základě článku 272 SFEU, jelikož smlouva o financování žádnou rozhodčí doložku neobsahuje. Komise je v podstatě toho názoru, že čl. I.8 druhý pododstavec smlouvy o financování představuje pouhé

připomenutí pravomoci Tribunálu pro rozhodování o žalobách na neplatnost. Podle Komise se totiž uvedený článek týká pouze žalob „příjemců“, a nikoliv smluvních stran. Tuto analýzu podle Komise potvrzuje čl. II.18.5 smlouvy o financování.

42 Zaprvé, pokud jde o možnost překvalifikovat projednávanou žalobu na žalobu podanou na základě článku 272 SFEU, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury, byla-li Tribunálu podána žaloba na neplatnost nebo žaloba na náhradu škody, i když je spor ve skutečnosti smluvní povahy, Tribunál žalobu překvalifikuje, jsou-li splněny podmínky pro toto překvalifikování (rozsudek ze dne 19. září 2001, Lecureur v. Komise, T-26/00, Sb. rozh., EU:T:2001:222, bod 38; usnesení ze dne 10. května 2004, Musée Grévin v. Komise, T-314/03 a T-378/03, Sb. rozh., EU:T:2004:139, bod 88, a rozsudek CEVA v. Komise, bod 29 výše, EU:T:2010:240, bod 57).

43 Naproti tomu, pokud jde o spor smluvní povahy, Tribunál zastává názor, že překvalifikování žaloby na neplatnost není možné, buď brání-li takovému překvalifikování výslovná vůle žalobce nezaložit návrh na článku 272 SFEU, nebo neopírá-li se žaloba o žádný žalobní důvod vycházející z porušení pravidel upravujících dotčený smluvní vztah, bez ohledu na to, zda se jedná o smluvní ustanovení či ustanovení vnitrostátního práva určená ve smlouvě (rozsudek CEVA v. Komise, bod 29 výše, EU:T:2010:240, bod 59 a citovaná judikatura).

44 Z toho vyplývá, že překvalifikování žaloby je možné tehdy, nebrání-li mu výslovná vůle žalobce a v žalobě je v souladu s ustanoveními čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu uplatňován alespoň jeden žalobní důvod vycházející z porušení pravidel upravujících dotčený smluvní vztah. Tyto dvě podmínky jsou kumulativní.

45 Žalobkyně v projednávané věci ve svém vyjádření k námitce nepřípustnosti uplatněné Komisí výslovně navrhuje překvalifikování projednávané žaloby na žalobu podanou na základě článku 272 SFEU.

46 Žalobkyně na podporu své žaloby uvádí dva žalobní důvody vycházející zaprvé z „porušení unijního práva z důvodu nesprávného nebo neprovedeného skutkového posouzení“ a zadruhé z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

47 I když je druhý důvod založen výlučně na hlediscích spadajících do oblasti vztahů upravených správním právem a je charakteristický pro žaloby na neplatnost (v tomto smyslu viz usnesení Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise, bod 24 výše, EU:T:2011:589, body 36 a 37), je třeba uvést, že žalobkyně svým prvním žalobním důvodem v podstatě zpochybňuje neuznatelnost osobních nákladů, nákladů na pobyt a cestovních nákladů, jakož i nákladů na služby, které považuje za náklady vynaložené na provádění projektu, pro účely financování z unijních prostředků. Uznatelnost nákladů je přitom definována v čl. II.14 smlouvy o financování, tedy v ujednání, které žalobkyně připomněla v popisu skutkových okolností v žalobě. Proto, i když žalobkyně v popisu prvního žalobního důvodu výslovně neodkazuje na uvedený čl. II.14, argumentace uvedená na podporu tohoto žalobního důvodu nemůže být chápána jinak, než že v meritu zpochybňuje posouzení Komise týkající se uvedeného ujednání. Komise ostatně v odpovědi na otázku položenou Tribunálem při jednání nezpochybnila, že jí žalobkyně tímto žalobním důvodem vytýká, že porušila své smluvní povinnosti.

48 Za těchto podmínek je v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 42 a 43 výše nutné překvalifikovat projednávanou žalobu na žalobu založenou na článku 272 SFEU.

49 Zadruhé je však třeba připomenout, že Tribunál je příslušný k tomu, aby v prvním stupni rozhodoval o sporech smluvní povahy, které mu jsou předloženy fyzickými nebo právnickými osobami, pouze na základě rozhodčí doložky. V případě neexistence takové doložky by Tribunál rozšířil svou pravomoc mimo oblast sporů, pro které je taxativně stanovena jeho příslušnost (usnesení ze dne 3. října 1997, Mutual Aid Administration Services v. Komise, T-186/96, Recueil, EU:T:1997:149, bod 47, a ze dne 8. února 2010, Alisei v. Komise, T-481/08, Sb. rozh., EU:T2010:32, bod 58).

50 Podle judikatury se pravomoc unijních soudů pro rozhodnutí sporu týkajícího se smlouvy na základě rozhodčí doložky posuzuje výlučně z hlediska ustanovení článku 272 SFEU a ujednání samotné rozhodčí doložky (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. dubna 1992, Komise v. Feilhauer, C-209/90, Recueil, EU:C:1992:172, bod 13). Tato pravomoc se odchyluje od obecného práva, a tudíž musí být vykládána restriktivně (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. prosince 1986, Komise v. Zoubek, 426/85, Recueil, EU:C:1986:501, bod 11). Tribunál tak může rozhodovat smluvní spor pouze v případě projevu vůle smluvních stran přiznat mu tuto pravomoc [viz rozsudek ze dne 16. září 2013, GL2006 Europe v. Komise. T-435/09, Sb. rozh. (výňatky), EU:T:2013:439, bod 38 a citovaná judikatura; viz rovněž v tomto smyslu usnesení Mutual Aid Administration Services v. Komise, bod 49 výše, EU:T:1997:149, bod 46].

51 Tribunál tedy může o projednávané žalobě, která byla překvalifikována v bodě 248 výše, rozhodnout pouze tehdy, obsahuje-li smlouva o financování rozhodčí doložku, která mu k tomu přiznává pravomoc. Je tudíž třeba ověřit, zda uvedená smlouva takovou doložku obsahuje.

52 Podle judikatury je v tomto ohledu třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že Smlouva nestanoví žádné zvláštní znění rozhodčí doložky, je třeba jakékoliv ustanovení, které uvádí, že smluvní strany mají v úmyslu vyjmout případné spory z pravomoci vnitrostátních soudů a předložit je unijním soudům, považovat za dostatečné k tomu, aby byla podle článku 272 SFEU založena pravomoc uvedených soudů (rozsudek ze dne 17. března 2005, Komise v. AMI Semiconductor Belgium a další, C-294/02, Sb. rozh., EU:C:2005:172, bod 50).

53 V projednávané věci smlouva o financování obsahuje čl. I.8, který je nadepsaný „Law applicable and competent court“ (Použitelné právo a příslušný soud). Podle druhého pododstavce tohoto ujednání „příjemci mohou podat žalobu proti rozhodnutím Komise, která se týkají použití ujednání [této] smlouvy a podmínek jejího provádění, k [Tribunálu] a v případě kasačního opravného prostředku k [Soudnímu dvoru]“.

54 Z toho vyplývá, že doložka obsažená v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování označuje Tribunál za soud příslušný v prvním stupni pro všechny žaloby podané příjemcem ve smyslu smlouvy o financování (dále jen „příjemce“) (viz bod 36 výše) proti rozhodnutím Komise týkajícím se provádění smlouvy a podmínek jejího provádění.

55 S ohledem na znění této doložky, na použití pojmů „příjemci“ a „rozhodnutí Komise“ i na nereciproční povahu doložky obsažené v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování, která Tribunálu nepřiznává žádnou pravomoc pro rozhodování o žalobách, které mohou být podány v kontextu uvedené smlouvy Komisí, se formulace této doložky zajisté liší od znění obvyklých rozhodčích doložek a může vést, jak Komise ostatně uznala na konaném jednání, k nejasnostem, jelikož připomíná přezkum legality prováděný v rámci žaloby na neplatnost zavedené článkem 263 SFEU.

56 Nejistota, která vznikla v důsledku netypické formulace doložky obsažené v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování, je sice politováníhodná, je však třeba mít za to, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tyto rysy nemohou bránit kvalifikaci této doložky jako rozhodčí doložky.

57 V tomto ohledu je nejprve třeba uvést, že nadpis čl. I.8 smlouvy o financování, tedy „Law applicable and competent court“ především nasvědčuje tomu, že předmětem doložky obsažené v jeho druhém pododstavci je určení soudu příslušného pro rozhodování o sporech týkajících se uvedené smlouvy.

58 Článek I.8 druhý pododstavec smlouvy o financování tím, že stanoví, že příjemci mohou v prvním stupni podat k Tribunálu žalobu proti rozhodnutím Komise týkajícím se použití ujednání smlouvy o financování a podmínek jejího provádění, přiznává Tribunálu v souladu s článkem 272 SFEU pravomoc pro rozhodování o žalobách příjemců v rámci sporů týkajících se uvedené smlouvy.

59 Dále je třeba uvést, že v souladu s čl. I.8 druhým pododstavcem smlouvy o financování se žaloby, které příjemci mohou v prvním stupni podat k Tribunálu, týkají rozhodnutí Komise souvisejících s uplatňováním smlouvy o financování a podmínek jejího provádění, jak vyplývá ze samotného znění tohoto ujednání.

60 Toto ujednání se tedy vztahuje na taková rozhodnutí přijatá Komisí na základě smluvních ujednání, která jsou neoddělitelná od smluvního vztahu, jako je oznámení o dluhu dotčené v projednávané věci.

61 Z toho vyplývá, že na rozdíl od tvrzení Komise nemůže být doložka obsažená v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování považována za pouhé připomenutí pravomoci Tribunálu rozhodovat o žalobách na neplatnost podaných na základě článku 263 SFEU.

62 Kromě toho, vedle skutečnosti, že toto ujednání nijak nezmiňuje článek 263 SFEU, z judikatury citované v bodě 29 výše vyplývá, že akty přijaté orgány, jež jsou součástí ryze smluvního rámce, od kterého jsou neoddělitelné z důvodu své povahy, nepatří mezi akty, jejichž zrušení se lze domáhat na základě článku 263 SFEU.

63 V důsledku toho, že se doložka obsažená v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování vztahuje právě na žaloby, které mohou být podány proti takovým rozhodnutím nebo aktům, jako jsou akty uvedené v bodě 62 tohoto rozsudku, jak vyplývá z bodů 59 a 60 výše, výklad navrhovaný Komisí, podle kterého čl. I.8 druhý pododstavec smlouvy o financování představuje pouhé připomenutí žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU, by měl za následek smluvní rozšíření podmínek přípustnosti žaloby na neplatnost zakotvených v článku 263 SFEU a vyložených judikaturou, ačkoliv tyto podmínky mají kogentní povahu (viz usnesení ze dne 15. dubna 2010, Makhteshim-Agan Holding a další v. Komise, C-517/08 P, EU:C:2010:190, bod 54 a citovaná judikatura, a ze dne 15. prosince 2010, Albertini a další v. Parlament, T-219/09 a T-326/09, Sb. rozh., EU:T:2010:519, bod 56 a citovaná judikatura), takže se od nich strany nemohou odchýlit.

64 Na rozdíl od argumentů přednesených Komisí na jednání je třeba konstatovat, že s ohledem na úvahy uvedené v bodech 59 a 60 výše by bylo v rozporu se zněním doložky obsažené v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování považovat působnost této doložky za působnost omezenou na žaloby proti rozhodnutím, která mohou být Komisí přijata na základě článku 299 SFEU.

65 V tomto ohledu je třeba dodat, že rozhodnutí, která mohou být přijata na základě článku 299 SFEU, jsou výslovně upravena čl. II.18.5 smlouvy o financování, citovaném Komisí. Tento článek informuje příjemce o skutečnosti, že vrácení případných neoprávněně vyplacených plateb může být požadováno na základě vykonatelného rozhodnutí podle článku 299 SFEU a že proti tomuto rozhodnutí může být podána žaloba k Tribunálu. Přitom vedle skutečnosti, že uvedený čl. II.18.5 smlouvy o financování nijak nezmiňuje čl. I.8 druhý pododstavec téže smlouvy, je třeba uvést, že Komise nevysvětlila, jakým způsobem čl. II.18.5 smlouvy o financování potvrzuje její restriktivní výklad čl. I.8 druhého pododstavce uvedené smlouvy. Existence této specifické doložky v čl. II.18.5 uvedené smlouvy, která se týká vykonatelných aktů, *a contrario* potvrzuje, že formulace „rozhodnutí týkající se použití smluvních ujednání“ uvedená v čl. I.8 druhém pododstavci téže smlouvy, nevztahuje na takové vykonatelné akty, které mohou být odděleny od smluvního vztahu.

66 Konečně, pokud jde o terminologii použitou v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování, konkrétně o pojmy „rozhodnutí“ a „příjemce“, jakož i o jednostrannou povahu doložky obsažené v uvedeném článku, je třeba připomenout, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 52 výše, že jakékoliv ustanovení, které uvádí, že smluvní strany mají v úmyslu vyjmout případné spory z pravomoci vnitrostátních soudů a předložit je unijním soudům, považovat za dostatečné k tomu, aby byla podle článku 272 SFEU založena pravomoc uvedených soudů. Proto, ačkoli Komise argumentuje ve prospěch opaku, znění čl. I.8 druhého pododstavce smlouvy o financování nebrání v tom, aby byl kvalifikován jako rozhodčí doložka.

67 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba konstatovat, že projednávaná žaloba musí být překvalifikována na žalobu podanou na základě článku 272 SFEU a že Tribunál má pravomoc rozhodnout o této žalobě v souladu s článkem 272 SFEU a rozhodčí doložkou obsaženou v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování.

K opodstatněnosti žaloby

68 Žalobkyně na podporu své překvalifikované žaloby vznáší dva žalobní důvody, které v podstatě vycházejí zaprvé z nesprávného posouzení skutkových okolností a porušení ujednání smlouvy o financování a zadruhé z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkových okolností v rozporu s ujednáními smlouvy o financování

69 V rámci prvního žalobního důvodu žalobkyně vytýká Komisi, že považovala některé výdaje v celkové výši 48 971,84 eur za neuznatelné. Jedná se zaprvé o osobní náklady ve výši 44 156,76 eur, zadruhé o náklady na ubytování a cestovní výdaje ve výši 638,04 eur a 1 354,08 eur a zatřetí náklady na služby ve výši 2 822,96 eur.

70 Komise zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu. Zejména je toho názoru, že byla oprávněna požadovat od žalobkyně vrácení částky v celkové výši 55 490,39 eur.

– Úvodní poznámky

71 Úvodem je třeba připomenout, že podle základní zásady upravující finanční podporu Unie může Unie dotovat pouze skutečně vynaložené náklady. Proto, aby Komise mohla vykonávat kontrolní roli, musí příjemci této podpory prokázat, že náklady přičitatelné dotovaným projektům jsou skutečné, přičemž poskytnutí spolehlivých informací těmito příjemci je nezbytné pro řádné fungování systému kontroly a dokazování zavedeného za účelem ověření, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí pomoci. Důkaz o tom, že byl projekt prováděn, tak nepostačuje k tomu, aby odůvodnil poskytnutí konkrétní dotace. Příjemce podpory musí kromě toho prokázat, že požadované náklady vynaložil v souladu s podmínkami stanovenými pro poskytnutí dotyčné podpory, přičemž uznatelnými náklady jsou pouze řádně odůvodněné náklady. Jeho povinnost dodržovat stanovené finanční podmínky představuje dokonce jeden z jeho hlavních závazků, a z tohoto důvodu je podmínkou pro poskytnutí finanční podpory (rozsudek ze dne 22. května 2007, Komise v. IIC, T-500/04, Sb. rozh., EU:T:2007:146, bod 94; v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 19. ledna 2006, Comunità montana della Valnerina v. Komise, C-240/03 P, Sb. rozh., EU:C:2006:44, body 69, 76, 78, 86 a 97).

72 Vzhledem k tomu, že poskytnutí podpory se řídí, jak vyplývá z čl. I.8 prvního pododstavce smlouvy o financování, smluvními ujednáními, použitelnými normami práva Společenství a podpůrně belgickým právem v oblasti poskytování dotací, je třeba uvést, že zásada připomenutá v bodě 71 výše se projevuje v ujednáních této smlouvy, která se týkají podmínek poskytnutí financování. Jak vyplývá zejména z článků I. 4.2 až I.4.5, I.5 a II.15.2 až II.15.4 uvedené smlouvy, žalobkyně je povinna Komisi v různých fázích projektu předložit vyúčtování uznatelných nákladů, které byly skutečně vynaloženy, přičemž Komise může případně požadovat poskytnutí dodatečných informací a dokumentů. Právě na základě dokumentů uvedených v čl. II.15.4 smlouvy o financování, zejména na základě konečného vyúčtování skutečně vynaložených uznatelných nákladů, Komise v souladu s čl. II.17 této smlouvy a s výhradou informacích získaných později v rámci auditu provedeného na základě čl. II.19 téže smlouvy, stanoví konečnou částku podpory.

73 V tomto kontextu je rovněž nutné uvést, že pokud jde o kritéria určující uznatelnost nákladů, čl. II.14.1 smlouvy o financování stanoví:

„Proto, aby náklady na projekt mohly být považovány za uznatelné, musí splňovat následující obecná kritéria:

— musí se týkat předmětu smlouvy a musí být uvedeny v předběžném rozpočtu, který tvoří její přílohu;

— musí být nezbytné pro uskutečnění projektu, který je předmětem smlouvy;

— musí být přiměřené a odůvodněné a musí splňovat zásady řádného finančního řízení, zejména pokud jde o hospodárnost a poměr mezi náklady a účelností;

— musí být vynaloženy v době trvání projektu, která je definovaná v čl. I.2.2 smlouvy;

— musí být příjemci skutečně vynaloženy, být zaneseny v jejich účetnictví v souladu s účetními zásadami, které se na ně vztahují a musí být přiznány v souladu s požadavky stanovenými použitelnými právními předpisy v oblasti daní a sociálního zabezpečení;

— musí být identifikovatelné a kontrolovatelné.

Účetní postupy a vnitřní kontrola příjemců musí umožňovat přímé přiřazení nákladů a výdajů deklarovaných z titulu projektu, a účetních výkazů a dokladů, které s nimi souvisejí.“

74 Kromě toho, čl. II.14.2 smlouvy o financování definuje přímé uznatelné náklady takto:

„Přímými uznatelnými náklady jsou náklady, které při dodržení podmínek uznatelnosti definovaných v čl. II.14.1 mohou být identifikovány jako specifické náklady na projekt, které přímo souvisí s jejím prováděním a mohou být přímo započteny. Přímými uznatelnými náklady jsou zejména následující náklady, a to pokud splňují kritéria stanovená v předchozím odstavci:

— osobní náklady osob účastnících se projektu, které odpovídají skutečným mzdám zvýšeným o sociální dávky a ostatní zákonné náklady spadající do odměňování, nepřekračují-li průměrné sazby odpovídající obvyklé mzdové politice příjemců;

— cestovní výdaje a náklady na ubytování osob podílejících se na projektu, odpovídají-li obvyklé praxi příjemců v oblasti cestovného nebo nepřekračují sazby, které každoročně schvaluje Komise;

— […]“

75 Opodstatněnost prvního žalobního důvodu musí být zkoumána právě ve světle těchto hledisek.

– K osobním nákladům

76 Argumenty žalobkyně se týkají osobních nákladů týkajících se pana C. S. a pana J. S. (44 100 eur) a paní H. (56,76 eur).

77 Zaprvé, pokud jde o osobní náklady týkající se pana C. S. a pana J. S., žalobkyně tvrdí, že Komise je chybně považovala za neuznatelné. V podstatě je toho názoru, že prokázala účast těchto spolupracovníků na projektu tím, že oznámila jejich publikace, přehledy jejich prací, doplňky k „Final

Technical Implementation Report“ (Konečná zpráva o technickém provádění) a podpůrné práce na prezentacích, které předala Komisi v návaznosti na auditní zprávu a které rovněž připojila ke své žalobě.

78 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentů žalobkyně.

79 Je třeba uvést, že ani argumenty uplatněné žalobkyní, ani dokumenty, které předložila, nemohou prokázat účast pana C. S. a pana J. S. na projektu.

80 Zaprvé všechny publikace pana C. S. a pana J. S. předané žalobkyní pocházejí z roku 2008. Třebaže podle čl. II.14.1 smlouvy o financování projekt probíhal od 15. dubna 2004 do 15. dubna 2006 a podle čl. II.14.1 této smlouvy musely uznatelné náklady vzniknout za dobu trvání projektu, žalobkyně neprokázala, že přípravné práce na těchto publikacích byly uskutečněny v období provádění uvedeného projektu. Kromě toho, jak tvrdí žalobkyně, z těchto publikací nevyplývá, že jejich vydání bylo zpožděno z důvodu systému vyhodnocování příspěvků autorů recenzenty. V první publikaci je totiž výslovně uvedeno, že tato publikace byla předána k uveřejnění 8. února 2008, byla přijata 10. dubna 2008 a vydána 6. května téhož roku. Pokud jde o ostatní publikace stejných autorů uvedených v příloze k žalobě, je třeba uvést, že neobsahují žádné údaje o datu předání k uveřejnění, přičemž pouhé uvedení data vydání v roce 2008 nepostačuje k učinění závěru, že uvedené publikace byly připraveny v průběhu trvání projektu.

81 Zadruhé, jak správně uvedla Komise, přehledy prací pana C. S: a pana J. S. byly vypracovány 8. února 2008, tedy k datu následujícímu po skončení projektu. I když skutečnost uvedená žalobkyní, že důkazy účasti uvedených spolupracovníků byly v auditní zprávě považovány za nedostatečné, zajisté umožňuje odůvodnit předání nových důkazů po skončení projektu, nemůže nicméně, byť žalobkyně hájí opak, odůvodnit jejich předložení *a posteriori*, dva roky po uvedeném skončení projektu. Tyto přehledy prací se omezují na převzetí seznamu publikací uvedeného v bodě 80 výše a na dodatek, že se pan C. S. a pan J. S. podíleli na projektu jako experti. Vedle skutečnosti, jež byla konstatována v bodě 80 výše, že příprava těchto publikací za dobu trvání projektu nebyla prokázána, takový seznam a zmínka o účasti pana C. S. a pana J. S. jako expertů, jsou z důvodu obecnosti a při neexistenci jakýchkoliv údajů týkajících se způsobu, jak se tyto osoby podílely na projektu, jakož i jakéhokoliv konkrétního důkazu této účasti, nedostatečné.

82 Zatřetí dodatky k „Financial Technical Implementation Report“ byly podepsány 24. a 25. března 2009. Tyto dokumenty v podstatě poskytují následující tři údaje. Nejprve byli pan C. S. a pan J. S. začleněni do provádění projektu jako experti s tím, že bylo „zjevně nemožné“ provádět takový projekt evropského rozsahu, jako je dotčený projekt, bez zajištění vědeckých znalostí v oblastech vnitřního lékařství a farmakoterapie, jakož i v oblastech farmacie, farmakologie a klinické výživy. Dále se pan C. S. a pan J. S. podíleli na přípravných pracích, a to především na výše uvedených publikacích. Konečně, pan C. S. a pan J. S. poskytovali poradenství při diskusích. V rámci posledních dvou údajů tyto dokumenty odkazovaly na různé stránky „Interim Technical Implementation Report“ (Předběžná zpráva o technickém provádění) a ve „Final Technical Implementation Report“.

83 Z důvodů uvedených v bodě 81 výše však jsou tyto obecné údaje, pocházející z období po skončení projektu, nedostatečné pro prokázání skutečné účasti pana C. S. a pana J. S. na uvedeném projektu. V rozsahu, v němž tyto dodatečné dokumenty odkazují na dvě zprávy uvedené v bodě 82 výše, je třeba uvést, že tyto zprávy nejsou obsaženy ve spisu projednávané věci, takže Tribunál v tomto ohledu nemůže ověřit opodstatněnost tvrzení žalobkyně.

84 Začtvrté dokumenty předané žalobkyní související s „podpůrnými pracemi na prezentacích“ prováděnými panem C. S. a panem J. S. tyto osoby vůbec nezmiňují, a nemohou tak prokázat jejich účast na projektu.

85 Kromě toho z písemností ve spisu vyplývá, že ani pan C. S., ani pan J. S. se neúčastnili setkání, které v rámci projektu žalobkyně organizovala v září roku 2005 na Kypru.

86 Z toho vyplývá, že z důvodu toho, že žalobkyně neprokázala skutečnou účast pana C. S a pana J. S. na projektu, musí být osobní náklady, které se jich týkají, považovány za neuznatelné.

87 Mimoto vzhledem k tomu, že námitky a důkazy uvedené žalobkyní v jejích dopisech ze dne 13. a 31. března 2009 zaslaných Komisi, byly zopakovány před Tribunálem a byly odmítnuty v bodech 80 až 84 výše, argument žalobkyně, podle kterého Komise tyto skutečnosti nevzala v úvahu, nemůže zpochybnit neuznatelnost osobních nákladů týkajících se pana C. S. a pana J. S.

88 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že Komise při výpočtu celkové neuznatelné částky nesnížila neuznatelnou částku osobních nákladů o 56,76 eur týkající se paní H.

89 Komise odpovídá, že i když osobní náklady týkající se paní H. byly považovány za uznatelné, je k celkovým neuznatelným osobním nákladům naopak třeba přičíst částku 2 025,67 eur. Vzhledem k tomu, že tato částka, jež byla konstatována v auditní zprávě, nebyla žalobkyní zpochybněna, celková částka 44 156,76 eur uvedená v předběžném informačním dopise není úplná.

90 Zaprvé je v této souvislosti třeba konstatovat, že se žalobkyně a Komise shodují na tom, že osobní náklady týkající se paní H. ve výši 56,76 eur jsou uznatelné.

91 Zadruhé argument Komise vycházející z toho, že celková částka 44 156,76 eur uvedená v předběžném informačním dopise nebyla úplná, je neúčinný. I za předpokladu, že by Komise byla oprávněna požadovat vrácení vyšší částky osobních nákladů, než je částka uvedená v oznámení o dluhu, nemůže tato skutečnost vyvrátit závěr, podle kterého Komise nesprávně považovala jiné náklady, tedy osobní náklady týkající se paní H., za neuznatelné.

92 Z toho vyplývá, že je třeba tomuto žalobnímu důvodu vyhovět, a to v rozsahu, v němž se týká paní H., a ve zbývající části jej zamítnout.

– K nákladům na pobyt a cestovním výdajům

93 Žalobkyně zpochybňuje neuznatelnost nákladů na ubytování ve výši 638,04 eur a cestovné ve výši 1 354,08 eur.

94 Zaprvé je žalobkyně toho názoru, že prokázala náklady na ubytování 20 účastníků setkání na Kypru. Komise, jež nevzala v úvahu skutečnosti uvedené žalobkyní, měla z toho důvodu chybně za to, že náklady na pobyt ve výši 638,04 eur nebyly uznatelné. Žalobkyně se v tomto ohledu opírá o četné dokumenty připojené k její žalobě.

95 Komise zpochybňuje opodstatněnost těchto argumentů.

96 Z auditní zprávy vyplývá, že žalobkyně deklarovala náklady na ubytování v celkové výši 9 598,04 eur. Komise na základě údajů týkajících se cest letadlem soudí, že 14 osob strávilo na Kypru celkem 56 dnů. Vynásobením tohoto počtu dnů denní sazbou pro Kypr (160 eur) dospěla k závěru, že uznatelná byla pouze částka 8 960 eur. Komise tak byla v auditní zprávě i v předběžném informačním dopise toho názoru, že rozdíl mezi těmito dvěma částkami (638,04 eur) nebyl uznatelný.

97 Podle čl. II.14.1 páté odrážky smlouvy o financování proto, aby náklady mohly být kvalifikovány jako uznatelné, musí být především příjemci skutečně vynaloženy.

98 Zaprvé seznam účastníků zapsaných na setkání na Kypru uvádějící jména 20 osob nepostačuje k prokázání, že se všechny tyto osoby skutečně zúčastnily tohoto setkání, nebo *a fortiori* k prokázání toho, že náklady na jejich pobyt skutečně žalobkyně vynaložila. Tento závěr je jediný možný, a to tím spíše, jak bylo právem uvedeno Komisí, že kopie seznamu předaná žalobkyní obsahuje ručně doplněnou poznámku, ze které vyplývá, že čtyři osoby nepodaly žádost o proplacení cestovních nákladů. Žalobkyně ve své žalobě uvádí, že „[n]áklady na pobyt v případě tohoto setkání zahrnují rovněž osoby, které se jej nezúčastnily“.

99 Zadruhé, pokud jde o další dva dokumenty poskytnuté žalobkyní, které odůvodňují skutečnost, že nesla náklady na zajištění konferenčního sálu a náklady na hotel pro profesora K. ve výši 1 010 eur a 1 843,96 eur, je třeba uvést, jak tvrdí Komise, že tyto doklady nemohou prokázat skutečný počet účastníků setkání na Kypru. Mimoto z argumentů žalobkyně nevyplývá, že se nyní domáhá zohlednění nákladů na zajištění konferenčního sálu a nákladů na hotel z titulu uznatelných nákladů.

100 Z toho vyplývá, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by umožňovala prokázat uznatelnost nákladů na ubytování ve výši 638,04 eur. Za těchto podmínek nelze přijmout argument vycházející z toho, že Komise nevzala v úvahu vyjádření a důkazy předložené v této souvislosti žalobkyní v jejím dopise ze dne 31. března 2009 ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodě 87 výše.

101 Zadruhé žalobkyně zastává názor, že prokázala uznatelnost cestovních výdajů ve výši 1 354,08 eur tím, že předložila palubní vstupenky čtyř spolupracovníků.

102 V této souvislosti postačí uvést, že z písemností Komise vyplývá, že Komise přiznala uznatelnost cestovním výdajům ve výši 1 354,08 eur, což kromě toho výslovně potvrdila v odpovědi na otázku položenou Tribunálem při jednání.

103 Z toho vyplývá, že je třeba této výtce vyhovět, a to v rozsahu, v němž se týká cestovních výdajů, a ve zbývající části ji zamítnout.

– K nákladům na služby

104 Pokud jde o náklady na služby, žalobkyně tvrdí, že výdaje za tisk článku „Public Health responses to extreme weather events“ (Opatření orgánů veřejného zdraví v případě extrémních meteorologických jevů, dále jen „článek ‚Public Health responses‘“) byly financovány Světovou zdravotnickou organizací (WHO) pouze do výše 3 522,86 eur, jak vyplývá z výpisu z účtu, který předložila, takže zbývající částka ve výši 2 471,14 eur je uznatelná. Výpočet neuznatelných částek provedený Komisí byl podle ní chybný, jelikož částka původně stanovená v auditní zprávě na 12 918,45 eur byla v předběžném informačním dopise zvýšena na 13 270,27 eur, aniž bylo toto zvýšení vysvětleno.

105 Komise odpovídá, že náklady na služby ve výši 12 918,45 eur nejsou uznatelné, a to včetně částky 2 471,14 eur, kterou žalobkyně považuje za uznatelnou, jelikož tato částka je nesrozumitelná a není dostatečně doložená.

106 Zaprvé, pokud jde o rozdíl mezi neuznatelnými částkami za poskytnutí služeb uvedenými v auditní zprávě (12 918,45 eur) a v předběžném informačním dopise (13 270,27 eur), je třeba připomenout, že Komise v žalobní odpovědi zakládá svou argumentaci na celkové částce neuznatelných nákladů ve výši 12 918,45 eur. Z toho vyplývá, že Komise připouští, což kromě toho potvrdila v odpovědi na otázku Tribunálu při jednání, že rozdíl mezi těmito dvěma částkami, tedy 351,82 eur, je uznatelný.

107 Je tudíž třeba přijmout argument, který v tomto ohledu uplatnila žalobkyně, a konstatovat uznatelnost částky 351,82 eur z titulu nákladů na poskytnutí služeb.

108 Zadruhé, pokud jde o náklady na tisk článku „Public Health responses“, je třeba uvést, že skutečnosti ve spise projednávané věci, tedy dohoda uzavřená žalobkyní s WHO na provedení prací týkajících se uvedeného článku a výpis z účtu potvrzující přijetí částky 3 522,86 eur žalobkyní, nemohou prokázat uznatelnost částky 2 471,14 eur.

109 Tyto dokumenty totiž umožňují pouze konstatovat, že žalobkyně měla z titulu dohody, kterou uzavřela s WHO na provedení prací týkajících se článku, za povinnost pouze napsání článku „Public Health responses“ a jeho poskytnutí European Journal of Public Health (Evropský věstník veřejného zdraví) a že od WHO přijala částku 3 522,86 eur. Naproti tomu tyto dokumenty neumožňují prokázat ani způsob, jakým byla tato částka použita, ani skutečnost, že náklady dosahující částky 2 471,14 eur byly žalobkyní skutečně vynaloženy.

110 Článek II.14.1 smlouvy o financování přitom stanoví, že k tomu, aby náklady byly uznatelné, musí být žalobkyní skutečně nejen vynaloženy, ale navíc musí být, jak správně uvádí Komise, identifikovatelné a zkontrolovatelné.

111 Podle téhož ujednání kromě toho náklady musí k tomu, aby byly uznatelné, souviset s předmětem smlouvy o financování. Z dokumentů předložených žalobkyní však nevyplývá, zda napsání článku „Public Health responses“ skutečně zapadá do projektu financovaného uvedenou smlouvou.

112 Z toho vyplývá, že pokud jde o náklady na služby, je třeba prohlásit za uznatelnou částku 351,82 eur a ve zbývající části výtku žalobkyně zamítnout.

113 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba konstatovat, že žalobkyně v rámci prvního žalobního důvodu prokázala uznatelnost celkové částky 1 762,66 eur, přičemž tato částka odpovídá osobním nákladům týkajícím se paní H. (56,76 eur), některým cestovním výdajům (1 354,08 eur) a některým nákladům na služby (351,82 eur).

114 Tento závěr není zpochybněn argumentací Komise, podle které byla Komise oprávněna požadovat od žalobkyně vrácení celkové částky 55 490,39 eur, tedy částky vyšší, než je ta, kterou požadovala ve svém oznámení o dluhu.

115 Tato argumentace je totiž irelevantní, a to ze stejných důvodu, jako jsou důvody uvedené v bodě 91 výše.

116 Kromě toho i za předpokladu, že by Komise touto argumentací měla v úmyslu předložit vzájemný návrh Tribunálu a že Tribunál má navzdory formulaci rozhodčí doložky pravomoc rozhodnout o tomto návrhu, je tento vzájemný návrh, s ohledem na judikaturu, podle které v systému opravných prostředků unijního práva zahrnuje pravomoc rozhodovat o hlavní žalobě také pravomoc rozhodnout o každém vzájemném návrhu podaném v průběhu téhož řízení, který vyplývá z téhož jednání či téže skutečnosti, která je předmětem žaloby (viz usnesení Soudního dvora ze dne 27. května 2004, Komise v. IAMA Consulting, C-517/03, EU:C:2004:326, bod 17 a citovaná judikatura), v každém případě nepřípustný, a to s ohledem na požadavky čl. 46 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Takový návrh totiž s požadovanou jasností nevyplývá ani z písemností Komise, ani z vyjádření přednesených Komisí při jednání a není podložen argumenty a důkazy, které by Tribunálu umožňovaly posoudit jeho opodstatněnost a žalobkyni by umožnily, aby si připravila obranu.

117 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je třeba prvnímu žalobnímu důvodu zčásti vyhovět, a to v rozsahu, v němž směřuje k prokázání uznatelnosti osobních nákladů týkajících se paní H. (56,76 eur), některých cestovních výdajů (1 354,08 eur) a některých nákladů na služby (351,82 eur), a ve zbývající části je třeba jej zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

118 Žalobkyně v rámci svého druhého žalobního důvodu tvrdí, že oznámení o dluhu je stiženo nedostatkem odůvodnění.

119 Komise zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

120 Povinnost uvést odůvodnění, jejíhož porušení se žalobkyně dovolává, je Komisi uložena na základě čl. 296 druhého pododstavce SFEU. Týká se však pouze způsobů jednostranného jednání tohoto orgánu. Není tedy uložena Komisi smlouvou o financování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. května 2004, Distilleria Palma v Komise, T-154/01, Sb. rozh., EU:T:2004:154, bod 46).

121 V důsledku toho žalobní důvod vycházející z nedostatečného odůvodnění je v rámci žaloby podané na základě článku 272 SFEU irelevantní, jelikož případné porušení této povinnosti nemá vliv na povinnosti, které Komise má na základě dotčené smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. června 2009, Komise v. Burie Onderzoek en Advies, T-179/06, EU:T:2009:171, body 117 a 118, a ze dne 11. prosince 2013, EMA v. Komise, T-116/11, Sb. rozh., EU:T:2013:634, napadený kasačním opravným prostředkem, bod 275).

122 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle kterého z judikatury vyplývá, že s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o snížení finanční pomoci Unie má závažné důsledky pro příjemce této pomoci, musí z odůvodnění tohoto rozhodnutí jasně vyplývat důvody ospravedlňující snížení podpory ve srovnání s původně schválenou částkou (rozsudek ze dne 17. září 2003, Stadtsportverband Neuss v. Komise, T-137/01, Sb. rozh., EU:T:2003:232, bod 53). Tato judikatura totiž není v projednávané věci relevantní, jelikož – na rozdíl od projednávané věci – finanční pomoc dotčená ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Stadtsportverband Neuss v. Komise (EU:T:2003:232), nebyla poskytnuta na základě smlouvy, nýbrž na základě rozhodnutí Komise přijatého v návaznosti na žádost podanou v tomto smyslu Stadtsportverband Neuss eV a Tribunál v uvedené věci rozhodoval o žalobě na neplatnost rozhodnutí Komise nařizujícího částečné vrácení uvedené finanční pomoci.

123 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod uplatněný žalobkyní musí být zamítnut jako irelevantní.

124 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba žalobě částečně vyhovět, a to v rozsahu, v němž směřuje k určení uznatelnosti osobních nákladů týkajících se paní H. (56,76 eur), některých cestovních výdajů (1 354,08 eur) a některých nákladů na služby (351,82 eur), a ve zbývající části žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

125 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

126 V projednávané věci žalobkyně na jednání požádala, aby Komisi byla každopádně, a to i v případě zamítnutí žaloby, uložena náhrada veškerých nákladů řízení, jelikož byla nejednoznačnou formulací čl. I.8 prvního pododstavce smlouvy o financování uvedena v omyl ohledně opravných prostředků k soudnímu přezkumu, které měla k dispozici.

127 Nicméně je třeba připomenout, že žalobkyně nejprve založila svou žalobu na ustanoveních článku 263 SFEU a teprve v odpovědi na námitku nepřípustnosti uplatněnou Komisí, se dovolávala doložky uvedené v čl. I.8 druhém pododstavci smlouvy o financování a Tribunálu navrhla, aby její žalobu překvalifikoval na žalobu založenou na článku 272 SFEU. Z toho vyplývá, že nejednoznačná formulace doložky, jakkoliv je politováníhodná, však v žádném případě nestála u zrodu podání žaloby,

která byla původně založena na ustanoveních článku 263 SFEU. Uvedená doložka ostatně nijak nebránila překvalifikování této žaloby na žalobu založenou na článku 272 SFEU a posouzení její opodstatněnosti Tribunálem.

128 Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla úspěch v podstatné části své žaloby, je v souladu s čl. 87 odst. 2 jednacího řádu důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení v tomto stupni.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Osobní náklady týkající se paní H. ve výši 56,76 eur, cestovní výdaje ve výši 1 354,08 eur a náklady na služby ve výši 351,82 eur vynaložené Technische Universität Dresden v rámci plnění smlouvy s referenčním číslem 2003114 (SI2.377438) o financování projektu „Collection of European Data on Lifestyle Health Determinants – Coordinating Party (LiS)“ prováděného v rámci akčního programu Společenství v oblasti veřejného zdraví (2003–2008) jsou uznatelné, jelikož pohledávka Evropské komise týkající se těchto částek uvedená v oznámení o dluhu č. 3241011712 ze dne 4. listopadu 2010 je neopodstatněná.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Technische Universität Dresden ponese náklady řízení.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. října 2014.

Podpisy.